

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

קדש עצמך

בענין חשיבות ה'אתכפיא' אצל חסידים

גלין לו

שנה י'

יוצא לאור על-ידי ועד 'חיילי בית דוד'

770 איסטערן פארקוויי - ברוקלין, נ. י.

והמעלה והשלימות דגאולה האמיתית
והשלימה היא, שהכל משתחרר.
אין שום ענינים שנשארים ח"ו
"אבודים" בגלות, לא יותירו שום ענין
בגלות. אפילו ה"נדחים" וה"אובדים"
(שנקראים כך בתורת אמת) - יגאלו.
הגאולה תהי' גאולה אמיתית ושלימה
בכמות ובאיכות בכל הדברים, מהכלל
הגדול שבהם עד הפרט שבפרט
שבהם: כאו"א מישראל וכלל ישראל -
"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו",
וגם חלקם בעולם - "כספם וזהבם
אתם", עם כל פעולותיהם והישגיהם
בגלות".

(דבר מלכות אחרי-קדושים תנש"א)

נערך ע"י:

ועד חיילי בית דוד

בית משיח, בית חיינו

770 איסטערן פארקווי, ברוקלין נ.י.

להערות ותיקונים, או להצטרפות לרשימת

הדיוור בדוא"ל:

vaad770@gmail.com

אל אחינו אנ"ש והתמימים יחיו,
שלום וברכה!

בקשר עם ש"פ קדושים (בא"י: אמור) הננו להוציא לאור קובץ מיוחד "קדש עצמך" אודות מעלת האתכפיא ושלילת התאוה, וכידוע פסק אדה"ז שזוהי מצוה מדאורייתא, ועל כן מובן שלנו - חסידי חב"ד-ליובאוויטש ההולכים בעקבותיו - צריכה להיות חביבות יתירה לענין זה וכנראה בחוש.

בתוך הקובץ:

• צריך להיות באופן ד"והתקדשתם" - בשנת תשמ"ו קנו כמה אברכים מכונית חדשה כמתנה לרבי. בשיחה זו מסביר הרבי מדוע לא השתמש במכונית זו תוך כדי שמבאר את ענין האתכפיא והתנורות אף מעניני הרשות.

• "לא להרגיש תענוג באוכל" - לקט רחב, מיוחד ומרתק של פתגמים, אמרות, מעשיות וסיפורים מרבותינו נשיאנו וזקני החסידים והמשפיעים אודות שלילת התאוה וההנאה מעניני עוה"ז. מלקט זה עולה תמונה מרתקת של החינוך הליובאוויטשי המיוחד בסוגו, המדריך את החסיד להתנור מהנאות העולם ולהנהיג את עצמו בבחי' מוח שליט על הלב. הסיפורים נלקטו מפי חסידים ומספרי סיפורים חסידיים.

בטוחים אנו שקובץ זה יגביר את ההתקשרות לנשיאנו הנצחי - כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א - ואת ההליכה בדרכי החסידים, ובפרט בענין זה, אשר כדברי קדשו דוקא "העבודה דקדש עצמך במותר לך תביא את הגאולה העתידה" (ראה הביאור בזה בהרחבה בלקו"ש ח"א שיחה לפרשתנו), אזי נזכה כולנו לעמוד בפני קודש הקודשים - כ"ק אד"ש מה"מ ונכריז לפניו בשמחה והתרגשות עצומה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד 'חיילי בית דוד'

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח, יום וערש"ק פ' קדושים (בא"י: אמור), ה' אייר
תהא שנת עצמות ומהות - שנת הקהל
ק"ד שנה להולדת כ"ק אד"ש מה"מ וס"ז שנה לנשיאותו

אפילו בנוגע לעניני הרשות

צריך להיות באופן ד"והתקדשתם"

"כל המושג של מכונית חדשה אינו תופס - מקום אצלי כלל, אין לי שום מושג בזה! בשבילי - טובה גם המכונית הישנה. מכונית שדרכה פעלו הרבה ענינים חשובים כו', ובמילא, יכולה לשמש גם בעתיד, ובפרט - שתיתקף ומיד ניסע עם "ענני שמיא". ואז לא יצטרכו למכונית!"

קטע משיחת ש"פ קדושים תשמ"ו בו מדבר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הצורך בפרישה גם מעניני הרשות

• • •

חודש אייר בכללותו הוא "חודש השני" - שכן, "שמות החדשים עלו עמהם מבבל", ואילו בתושב"כ נקראים ע"ש מספרם הסידורי, חודש הראשון ("החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה"), חודש השני וכו'.

ובפרט שהענין ד"חודש השני" אינו רק מפני ההכרח דמספר הסידורי, אלא גם מצד תוכן ענינו של החודש - כמודגש בענין ד"פסח שני" (גם בנגלה דתורה), ועאכו"כ ע"פ המבואר בתורת החסידות שהעבודה דחודש השני היא העבודה השני" (אתהפכא) - לאחרי העבודה הראשונה (אתכפיא) בחודש הראשון.

ולא מיבעי בנוגע לדברים האסורים, אלא אפילו בנוגע לעניני הרשות, עניני מותרות כו' שצריך להיות באופן ד"והתקדשתם", "קדש עצמך במותר לך" - צריך להיות (לפעמים) באופן ד"סור מרע", היינו, לפרוש מעניני מותרות באופן דאתכפיא (אתכפיא סט"א כו').

ובזה נכללת פרישה והבדלה מעניני הרשות גם כאשר מנסים להלביש זאת ב"אצטלא של קדושה", ולדוגמא: קניית מכונית חדשה, כדי.. שיוכל להגיע במהירות תירה למחוז חפצו - למלא את שליחותו של הקב"ה!...

ומכיון דאתינן להכי - ישנם כאלו שרוצים לערב גם אותי בענין זה, באמרם, שיש צורך במכונית חדשה מטעם הנ"ל, ומה גם - מוסיפים לטעון - שריפוד המושב

השתפשף כו', ובמילא, הרי זה היפך ההנהגה ד"ביפיו תחזינה עיניך"!

ובכן, בנוגע אלי - הרי מלכתחילה לא שייך בזה ענין של סור מרע. אתכפיא וכו', מכיון שכל המושג של מכונית חדשה אינו תופס - מקום אצלי כלל, אין לי שום מושג בזה! בשבילי - טובה גם המכונית הישנה. מכונית שדרכה פעלו הרבה ענינים חשובים כו', ובמילא, יכולה לשמש גם בעתיד, ובפרט - שתיכף ומיד ניסע עם "ענני שמיא". ואז לא יצטרכו למכונית! ומכיון שכן, הרי ביחס אלי אין הדבר בבחינת אתכפיא כלל וכלל.

ואין בכך משום היפך הענווה כו' - שכן, משל למה הדבר דומה לאדם שאוהב תפוחים אדומים דוקא, ולא תפוחים לבנים, שאצלו לא שייך ענין של "אתכפיא" ביחס לתפוחים לבנים, מכיון שמטבעו אינו נמשך לכך - הרי אף א' לא יאמר שזוהי מעלה גדולה ונפלאה!... ועד"ז בנדר"ד - כשאין שום משיכה למכונית כו'.

אמנם, ישנם הטוענים שבמצב כזה אין כל "קונץ"... אדרבה: כשיש משיכה ותאוה למכונית חדשה, ולא עוד, אלא שמבזוים הרבה כסף לקנותה, ומעמידים אותה בפתח הבית, ואעפ"כ נוסעים במכונית הישנה - זוהי עבודה נעלית של "אתכפיא"...

על "טענה" זו, התשובה היא - שאין צורך לחפש ענינים נוספים כדי לבוא לעילוי ד"אתכפיא"...

הרקע לשיחה

היום לקראת הנסיעה לאוהל הביאו בשביל אד"ש מכונית חדשה עם כל המעלות וההידושים, סידרו את פנים המכונית במיוחד לאד"ש, ובינתיים הגיעו הרבה מאנ"ש והת' לחזות בגילוי הזה, חיים ברוך הלבשרשטאם החזיק מכונית הסרטה וכדו', כולם חיכו בציפי' לראות את אד"ש נוסע בה.

כשהרבי יצא מחדרו חילק צדקה לילדים, וכן חילק לילדים שעמדו לאורך השביל בחוץ, כשהתקרב למכונית הביט לעבר המכונית והסתובב לעבר הריל"ג והרי"ק ושאלם: מה זה? הרי"ק ענה שזו מכונית חדשה שנתנו במתנה. אד"ש אמר שכתוב "שונא מתנות יחיה", ושיקח את המכונית לצד (הצביע בידו הק'). אני רוצה לנסוע במכונית שנסעתי בה אתמול. ובינתיים רי"ק רץ לעבר המכונית הישנה שעמדה לא רחוק, ואד"ש חיכה. היה זה מחזה מיוחד לראות איך שאד"ש מחכה על שפת המדרכה ומביט, פניו היו רציניות ומתוחות, לא סימן כלום לשירה, כשהגיעה המכונית שאל את הריל"ג האם זו המכונית שנסעתי בה אמש.

עפ"י השמועה - זו מתנת קבוצת אברכים מאנ"ש, כל אחד מהם נתן 2,000 דולר, המכונית עלתה 40,000 דולר.

מיומן א' התמימים - י"ד אדר - פורים קטן תשמ"ו

"אתכפיא" אתה מחפש - כפה את עצמך לתת צדקה יותר מרגילותך!

נתת אמנם ח"י אלף דולר לצדקה, אבל, אתה בעצמך יודע שאין זה בגדר ד"כדבעי ל"י למיעבד", ובלשון חז"ל: "לפום גמלא שיחנא" [אחרים - אינם יודעים, מכיון שאינך מספר להם את הסכום המדוייק של הכנסתך... אבל אתה בעצמך יודע את האמת], ובמילא, עליך לתת לצדקה סכום כפול!

אמנם, גם על זה יש לו "תירוץ": בידעו את גודל העילויי שבענין הצדקה - "עושה אתכפיא" ואינו נותן לצדקה, כדי שלא יהנה ממעלת הצדקה.

אלא מאי, יש צורך בנתינת הצדקה כדי לקרב את הגאולה! יש לו עצה גם לכך: הוא יקרב את הגאולה ע"י אמירת תהלים! וגם - עי"ז שישפיע על אחרים שיתנו לצדקה. אבל הוא בעצמו אינו יכול לתת לצדקה - כדי שלא לגרוע, ח"ו, בעילוי ד"אתכפיא"...

על כך אומרים לו: בנוגע לזולת, ה"עני" או ה"מוסד" שזקוק לצדקה - פשיטא שאין להם שום תועלת מעבודת ה"אתכפיא" שלך, שהרי הם צריכים את הכסף ב"מוזמן"!

הסברא אודות קירוב הגאולה ע"י אמירת תהלים - לא נפלה לו עד .. שבאו אליו להתרימו לצדקה! ואילו לפני שדיברו עמו ע"ד נתינת הצדקה - לא התלהב במיוחד באמירת תהלים (ולא עוד, אלא שיש סברא לומר שלפעמים עלול להחסיר אפילו באמירת תהלים דשבת מברכים...), ובמילא, ברור הדבר שהסברא לקרב את הגאולה (לא ע"י נתינת הצדקה, אלא) ע"י אמירת תהלים - אינה מסיטרא דקדושה, כי אם, תחבולת היצר שלא יתן לצדקה!

ובפשטות - בנוגע לפועל:

מחר בבוקר [משא"כ במוצש"ק - שאז ירצה להזהר שלא להוציא ממון, אא"כ בא עני לבקש ממנו], עוד לפני שעוסק בעניניו הפרטיים, לפני ששונה "דושוס" ... [מיץ] ולפני שפותח את הפנקס כדי לראות עם מי צריך להפגש היום, וכיו"ב - יסדר לעצמו פנקס.. של "גמילות-חסדים", ומידי יום ביומו, מיד בהתחלת היום, יעיין בפנקס כדי לדעת מי הם אלו הזקוקים להלוואה, מכיון שבאותה שעה נמצאים הם במצב של "עניים", ומי הם אלו הזקוקים לצדקה, מכיון שהם "עניים" בפשטות, והעיקר - לעזור ולסייע להם בפועל ממש.

ולא עוד, אלא שיכול וצריך לעסוק בזה אפילו לפני התפלה (כולל גם לפני אמירת "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך") - כידוע הסיפור אודות הצ"צ שלקח את הטלית ותפילין והלך לבית-הכנסת, ולפתע, חזר לביתו ולקח סכום כסף כדי לתת הלוואה ליהודי קצב כו' (וסיום הסיפור - שלאחרי כן התגלה אליו רבינו הזקן כו').

והגע עצמך: הצ"צ בכבודו ובעצמו, בהיותו במצב של הכנה לתפלה, שהלך כבר עם הטו"ת לבית-הכנסת - יצא מביהכנ"ס. לעיני כל המתפללים, וחזר לביתו, ולקח כסף, והלך לחפש "קצב" (לא כדי לקנות בשר לכבוד שבת... כי אם) כדי לתת לו הכסף שיוכל לקנות "עגל" ... ועי"ז - להרויח לפרנסתו ופרנסת בני ביתו!

ומזה למדים עד כמה צריכים להשתדל ולהתייגע בענין דגמילות-חסדים,

הן בנשמתו, הן בגופו והן (ועיקר) בממונו - כבסיפור הנ"ל שהצ"צ הוצרך להפסיק באמצע ההכנה לתפלה, טירחא בנשמתו, והלך בעצמו (לא ע"י שליח) להביא את הכסף ולתתו לקצב, טירחא בגופו, ובממונו - נתינת הממון בפועל ממש.

(משיחת ש"פ קדושים ב' דר"ח אייר תשמ"ו התנועדויות ח"ג ע' 267)

הבאת הגאולה דווקא ע"י "קדש עצמך במותר לך"

הציווי דקדש עצמך במותר לך, אינו כפי שישנם סבורים, ענין של הידור והדומה, אלא זוהי מצות עשה של תורה, והרי לגבי המצוות נאמר: אל תהא יושב ושוקל כו' קלה שבקלות וחמורה שבחמורות שוין, כך שלמצוות "קדש עצמך" ישנה את אותה החומרה והתוקף כבכל המצוות.

יתר על כן: בחסידות מבואר, שהעבודה דקדש עצמך במותר לך תביא את הגאולה העתידה. היינו שאין די בלימוד התורה, קיום המצוות, והזהירות מדברים האסורים, כדי להביא את הגאולה העתידה, אלא יש צורך גם בקדש עצמך במותר לך.

(לקו"ש ח"א שיחה לפר' קדושים - בתרגום ללה"ק)

ר' פרץ מאצקין: כל החיים אנו מתייגעים

לא להרגיש תענוג באוכל

כמה פעמים אדה"ז שם מלח בדייסא? מה ההבדל בין אטריות לחריין? מה יותר שווה מאתכפיא? האם מותר לתת לאורח 'תאוות'? כמה זמן ר' אברהם פאריז לא אכל תפוזים? איך שתה ר' שמואל מונקעס קפה? וכיצד עושים אתכפיא היום?

לקט מרתק ומיוחד של סיפורים, אמרות ופתגמים מרבנותנו נשיאנו וזקני החסידים והמשפיעים אודות אתכפיא ושלילת התאוה

פ • צ

מדברי רבותינו נשיאנו

הסכם בנפש

חסידים הראשונים עשו הסכם בנפשם, שכל דבר המותר, אך שיש לו איזה רצון וחדת הלב לזה, לא יעשנו. על ידי זה נעשה שבירת התאוה.

(היום יום כז שבט)

עדיף לא לאכול בכלל

אכן טוב יותר לא לאכול בכלל, הוא יכול לרמות, ולחשוב שהוא צריך לאכול מצד ההכרח כיון שהוא מלובש בגוף גשמי, או לרמות את עצמו מעט יותר, שזהו לשם שמים, עם זה הוא יכול ללהתפלל וללמוד שזהו לא יותר מאשר רמאות עצמית.

המבחן על זה הוא פשוט אם הוא יכול לפעול בעצמו באמצע האכילה, כשהוא אוכל דבר טוב וערב, שהוא יפסיק לאכול זאת, אז זהו טוב.

(שאל הר"מ שי' ר')
מיכאל נעוולער) האם
לוותר על העריבות,
או לוותר גם על
האכילה בפועל,
והשיב:)

אכן לשלול את
האכילה, כיון שהגסות
של לרמות את עצמו
אינה נמדדת רק
בלרצות ולא לרצות
זה נמדד בלעשות ולא
לעשות.

(תורת שלום עמ' 47)

זביחת היצר

כל מה שהאדם זוכח את יצרו, אפילו בדברים המותרים לגמרי, ואפילו לשעה קלה, ומתכוין ל"אכפיא סטרא אחרא" שבחלל השמאלי שבלבו - כגון שחפץ לאכול ומאחר סעודתו עד לאחר שעה או פחות, ועוסק בתורה באותה שעה; או בולם לפיו מלדבר דברים שלבו מתאוה מאוד לדברם, מעניני העולם; וכן בהרהורי מחשבתו - אסתלק יקרא דקודשא בריך הוא לעילא הרבה.

ומקדושה זו נמשכת קדושה עליונה על האדם למטה, לסייעו סיוע רב ועצום לעבודת הבורא.

(תניא פ"ז)

עם הארץ אסור לאכול בשר

הוד כ"ק אאזמו"ר מוהר"ש היה פעם בפטרבורג, נכנס אליו אחד ממקשריו והתאונן שבפטרבורג קשה מאד להשיג בשר כשר טוב. ענה לו הוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק:

מי זה אומר שמוכרחים לאכול בשר, כתוב עם הארץ אסור לאכול בשר, אסור - פירושו קשור, כלומר, עם הארץ קשור שהוא מוכרח דוקא לאכול בשר, יכולים להסתפק בלי בשר תאוה.

(ספה"ש תש"ד עמ' נו)

סיפורים ופתגמים חסידיים

טעם האכילה שכחתי במעזריטש

פעם באו לאדה"ז קבוצת משולחים (שהיו מסתובבים בשליחותו בערים הגדולות ובעיירות). לכבודם, ביקש אדה"ז מהרבנית שתבשל דיסה (קרפניק), כשהגישה הרבנית את קצרת הדייסא לשולחן, משכו האורחים את ידיהם מלאכול בפני רבם, כשהבחין אדמוה"ז שאינם אוכלים שאל: "מדוע אינכם אוכלים, האם חסר מלח בתבשיל?"

הקפה אינו ניתן לשתייה, הוא בדק ומצא שר' שמואל לא הכניס לכוס קפה אלא אבקה מהקופסה הסמוכה שהכילה... טבק!

ובסיימו את דבריו לקח מלח והניחו בקערה, בלית ברירה נענו האורחים לבקשת רבם והחלו לאכול, והנה מיד שהכניסו הדייסא לפיהם, הרגישו במליחותה ולא יכלו לאכול מהדייסא, משראה אדה"ז שעדיין אינם אוכלים שאל שוב: "למה אינכם אוכלים אולי חסר מעט מלח בתבשיל?" וישם עוד מלח בקצרת הדייסה, וכפשוט שגם עכשיו לא הגישו את ידיהם לקערה, אז שאל אדה"ז בשלישית: "מדוע האורחים אינם אוכלים, אולי בגלל שחסר מלח במאכל?" ויאמר לו בנו (אדמוה"א): "אבא, כ"כ מלחת עד שא"א לאכול", ויאמר אדמוה"ז: "אה, הטעם של אכילה כבר שכחתי במעזריטש".

ר' שמואל מונקס שם טבק במקום קפה

סיפר הרה"ג הרב דוד צבי חן ע"ה: אבי הרה"ג ר' פרץ ע"ה, סיפר לי שפעם הגיע לביתו החסיד ר' שמואל מונקס, וכאשר הלכו לישון, שאל אבי את אורחו מתי בדעתו לקום. ענה ר' שמואל: בשעה שלוש לפנות בוקר. כשר' שמואל התעורר, הכין שתי כוסות קפה - האחד לעצמו והשני לר' פרץ. כשקם ר' פרץ משנתו ולגם מהקפה שהכין לו ר' שמואל, גילה שטעמו מר והקפה אינו ניתן לשתייה, הוא בדק ומצא שר' שמואל לא הכניס לכוס קפה אלא אבקה מהקופסה הסמוכה שהכילה... טבק!

שאל אבי את ר' שמואל: כיצד הייתי מסוגל לשתות את ה'קפה' הזה?

ענה לו ר' שמואל: האמן לי שזה כבר שלוש עשרה שנים שאיני חש טעם בעת האכילה.

שאלה אותו
בעלת-הבית: זה
חמוץ? ענה לה
הבחור: תלוי מה
זה, אם זה סלק
עם חריין, חסר
לזה חמיצות,
ואם זה אטריות
זה מדי חמוץ...

“אתכפיא” מגיל צעיר

פעם מצאו חסידים את אחד מנכדיו הקטנים של אדמו"ר ה"צמח צדק" מתהלך כשתפוח בידו והוא בוכה.

שאלוהו: מדוע אתה בוכה?

השיב הילד: אני רוצה תפוח.

אמרו לו: הרי שלך לפניך!

ענה הילד: הסבא אמר, שמה שרוצים לא צריכים לעשות.

אתכפיא אצל ר' פרץ

אחד איחל לר' פרץ, בעת שסעד: “בתיאבון”, ונענה: “מתייגעים הננו במשך כל חיינו, שאכילתנו תהיה נטולת ערבות ותענוג, ומברכני הינך בברכה שכזו?”.

אם זה אטריות זה חמוץ אם זה חריין זה מתוק

היו בחורים שלא היו צריכים ל'אתכפיא', כדי להיות מופשט מהעולם הזה... היה בחור בתומכי תמימים שהיה מופשט מהעולם הזה, ואז היו אוכלים 'טעג' בבתים שונים. פעם אכל אותו בחור אצל אשה אחת שנתנה לו לאכול אטריות, שכבר עברו כמה ימים מאז בושלו, והיו חמוצים מאוד, אך הבחור אכלם לתומו.

כשראתה על פניו חמיצות, שאלה אותו בעלת-הבית: זה חמוץ?

ענה לה הבחור: תלוי מה זה, אם זה סלק עם חריין, חסר לזה חמיצות, ואם זה אטריות זה מדי חמוץ...

חמיצות - מרירות - לפעמים זה מעלה ולפעמים חסרון, צריך לדעת מתי והיכן...

אי אפשר לאכול צ'ולנט שרוף?

בישיבת תומכי תמימים בוילנה נשרף באחד השבתות סיר הצ'ולנט, ולא היה ניתן לאכלו, המשפיע ר' יהשוע אייזיק בארוך, האריך בתפילתו, וכשסיימה, נכנס לחדר האוכל, והבחין כי צלחות הצ'ולנט נותרו מלאות, הוא תמה מדוע לא טעמו הבחורים מהצ'ולנט, והשיבו לו כי המאכל נשרף ואינו ראוי לאכילה.

הגיב המשפיע בתמהון: “אדמו”ר הזקן אומר: ולא לומר שזה אינו יכול לאכול”,

וכיצד אם כן ייתכן, שבחור אומר אודות מאכל מסוים "איני יכול לאכול?".

מה שווה כל האתכפיא?

בתומכי תמימים בליובאוויטש למד הת' ר' זלמן דוד מיכלין (הומלינער), והיה ידוע כבעל אתכפיא גדול, בשנת תר"פ, שלט רעב מוחלט ברוסיה, והתעניות והסיגופים שנטל על עצמו, החלישוהו מאד, עש שהתקשה להחזיק מעמד, ונפטר מחולשתו.

את הכפית
הראשונה
בארוחה אכל,
מצד אוכל נפש,
בכפית השניה
התלבט האם זה
כבר מותרות או
עדיין אוכל נפש,
ולבסוף אכלה

בשכבו על ערש דווי מרר בבכי ואמר: מה שווה כל התעניות והסיגופים, באתכפיא, במשך כל השנים אם בעקבותיהם יש להשיב את הנשמה לעולם האמת, הלא שם אין מצוות מעשיות, בעוד שהנחת תפילין בודדת בעולם הזה שווה יותר מסיגופים ואתכפיא במשך שנים רבות! אילו ידעתי כי זו תהיה התוצאה, מוותר הייתי על כלל עבודתי, כדי שאוכל לקיים מצוות ולו יום אחד נוסף.

ר' דוד הורודוקער התבטא על כך: "הנחת תפילין בודדת אכן שווה יותר מסיגופים ואתכפיא של שנים רבות, אך בכדי להגיע להכרה והרגשה בזה, יש להתסגף ולנהוג באתכפיא במשך שנים.

הכפית השלישית הינה כבר מותרות

ר' מענדל פוטערפס סיפר פעם אודות החסיד ר' הירשל קלימוביץ' ער שהיה נקרא "גאון באתכפיא", את הכפית הראשונה בארוחה אכל, מצד אוכל נפש, בכפית השניה התלבט האם זה כבר מותרות או עדיין אוכל נפש, ולבסוף אכלה, אך את הכפית השלישית כבר לא הכניס לפיו, זהו כבר מותרות!

פעם אחת נחלה ר' הירשל, ואושפז בבית הרפואה, ונצטווה ע"י הרופאים לאכול הרבה לחם עם חמאה, וכשהיה אוכל את הלחם עם החמאה היה אומר בכאב: "כל שנתי התיגעתי שלא לטעום זאת, ועכשיו אני מוכרח!"

אתכפיא שייך לכל אחד

ר' חאצ'ה פייגין הבחין פעם בתלמידו הרב משה גוראריה, שטועם תאוה כלשהי, והוא תמה באוזניו, כיצד מוותר על אתכפיא. השיב התלמיד, "אינני עובר". ענה לו ר' חאצ'ה: "עובר פירושו לעבוד את הקב"ה, ולכן - כולם מחויבים בכך".

”מקוה הם - פעמיים אתכפיא” פתגמי ר' מענדל פוטרפס בענין אתכפיא

הכשלת אורח בתאוה

”כאשר יהודי מכניס אורח - אומר ר' מענדל - נותן לו לאכול וליהנות מכל הטוב שברשותו,

הרי הוא 'מכשיל' את אורחו ב'תאוה'?

הוא מוטיב לה והוא מפרק לה: זכות מצוות הכנסת אורחים של המארח, אשר עליו מוטל לתת לאורח את כל הטוב ומכל-טוב, שנמצא ברשותו, תעמוד לו, גם לאורח, שלא יכשל ולא תתגשם נפשו...”

תרנגול צלוי לש"ש

אדמו"ר הרש"ב אמר פעם: "ניתן לאכול פת חריבה ויהיה זה כדי למלאות תאוות נפשו, וניתן לאכול תרנגול צלוי וזה יהיה לשם שמים".

קוגל טעים

ר' מיכאל דער אלטער היה אומר: "כאשר הקוגל שמגישים לאכול בשבת טעים, מותר לעשות אתכפיא ולא לאכול אותו".

אתכפיא במקווה

ר' מענדל יצא פעם ממקווה רותח ביום קר מאד, ואמר "מקווה זה הינו פעמיים אתכפיא, פעם אחת כדי להכנס לתוך המקווה הרותח, ואחרי שכבר כננסים לתוכה דרושה אתכפיא נוספת כדי לצאת ממנה".

אם "עסט זיך" למה שיהיה "דאווענט זיך"

בקשר עם הניגון "עסן עסט זיך" היה אומר ר' מענדל: מה החידוש? בוודאי כאשר האוכל, השתיה והשינה, הינם מובנים מאליהם ונעשים בדרך ממילא, אזי כשבאים ללמוד או להתפלל אזי "לערנט זיך ניט און דאווענט זיך ניט"!

הנפה"ב נותרה בריאה והנפה"א נחלשה

בזמן השואה שהה ר' יהושע דובראווסקי ביחד עם ר' דוד הורודוקער בסמרקנד, ובאותו הזמן שרר רעב כבד, פעם אחת ישבו וסעדו ביחד, ור' יהושע לא אכל מסיבה טכנית, אך ר' דוד חשב בו שהיננו עושה אתכפיא, וגער בו: "עליך לסעוד לשובע,

ושלא תעזו להתענות ולהסתגף! בעת רעב שכזה, ייתכן כי לצום הינו עבירה של ממש!

שומע הינך? אומר הנני לך מגיסיון: השתטיתי בסיגופים ובתעניות, ומה השגתי מכך? יצר הרע! הנפש הבהמית נותרה בריאה כמו הגוי, בעוד בריאותי נחלשה. מתקשה הנני עקב כך ללמוד ולהתפלל, ומצטער אני ושב בתשובה על שהרסתי את בריאותי!"

מי אמר דג לפני קומפוט

ר' ישראל נח בלינצקי היה מצטט את דברי ר' איצ'ה דער מתמיד: אינו נוגע כל כך מה אוכלים, אלא עצם הציות לעולם הזה שהחליט כי טועמים דג ואח"כ קומפוט, אולי להיפך?

ועד"ז גם התבטא פעם ר' איצ'ה: אין בעיה לאכול לחם וחמאה, אך למה צריך למרוח את החמאה על הלחם, אפשר לאכול את הלחם בנפרד, ואת החמאה בנפרד.

לאחר הגעתו של ר' איצ'ה לארה"ב הזדעזוע מהמצב של יהודי אמריקה שם ובמכתב לידידו כתב בין היתר: "שכל יום אוכלים בשר ממש רחמנא ליצלן".

הגלידה טעימה

ר' ניסן נעמנוב הבחין פעם בבחור שיצא משטח הישיבה כדי לקנות קוקה-קולה, והזדעזע: "לצאת מהישיבה כדי לקנות תאוות?!"

הוגשה פעם לרה"ג ר' זלמן שמעון דבורקין גלידה, וכססירב לטועמה, הפציר בו המלצר: "האמן לי שטעימה היא". ר' ניסן הזדעזע מכך: "הידרדרות שכזו! הלוא טעימותו של המאכל מרחקת ממנו, ולא להיפך!"

קפה בלי סוכר וחלב

ר' אברהם פאריז היה שותה תמיד מים חמים ללא כל תוספת של תה או קפה (שלא לדבר על חלב ו/או סוכר). כששאלהו פעם לסיבת הדבר, ענה כשחיוך קל על שפתיו: 'אויף אויסוואשן דעס טעפל, איז הייסע וואסער אויך געגוג' [כדי להדיח את הסיר, די במים חמים בלבד].

אמור לדג: אתה תהיה בעל הבית עלי?!

"ר' אברהם פאריז תבע מהתמימים אתכפיא, ואף הדגים את פשר המושג. לדבריו, כאשר חושקת נפשו לסעוד דג, פונה הוא אל הדג שבצלחת ואומר לו: "מה? אתה תהיה בעל הבית עלי?! לא! לכך לא אסכים", ומוותר על התענוג."

ר' אברהם שח בפשטות, כי בעת קטיף התפוזים חשקה נפשו בתפוז, ולכן לא טעם מפרי זה במשך כל אותו החורף.

גלידה! שומו שמים!

ר' ניסן נעמנוב התנגד בחריפות לטעימת גלידה, שנועדה לעינוג הגוף בלבד. בתום חתונה מסוימת, הוצעה לו גלידה, ושלוותו הופרה. הוא מחה באוזני בעל השמחה: "ייתכן, כי ניתן לגלות הבנה כלשהי, לרכישת בגד מכובד לרגל החתונה, או לטעימת מזון מעודן בה. אולם, הייתכן שבתום סעודה כה משביעה, תוגש גלידה - ללא כל בושה! שומו שמיים!"

תלמידיו מספרים שלפעמים מחה ר' ניסן נגד תאוה מסוימת, ללא שהכירה. כך לדוגמה, נתפס פעם בחתונה אוכל גלידה, וכשהובעה תמיהה באוזניו על כך, הצביע עליה בתדהמה, ותמה: "זו גלידה?!"

תאוות לפני התפלה

הרב יחזקאל פייגין סבר, כי עדיף לטעום טרם התפילה לחם ומים, שאינם מהווים מותרות, מאשר "מזונות", השייכים לתאוותיה של הנפש הבהמית. הרב יהושע איזיק בארוך, לעומת זאת, טען, כי בניגוד לפת, "מזונות" בשיעור מצומצם אינם קביעות סעודה, ויש לטעום מהם דווקא.

לפחות תרגיש רע שאינך עושה אתכפיא

באחת ההתוועדויות דיבר ר' שאול דובער זיסלין לערך ארבע שעות אודות נחיצות ומעלת אתכפיא, איך שהיא מדריגה גדולה, ודיבר מעלת אתכפיא ומדריגה נעלית שבה.

ולבסוף אמר: לומר שאנו שייכים לאתכפיא כמו שדא"ח וחסידות תובע מאתנו - הלא רחוקים אנו מזה. וסיים: רק אחת על כל פנים צריך להיות לפי מדריגתנו, לכל הפחות כשאנו יושבים לאכול וכדומה, לעשות חשבון קצר, שבעת שאנו לוקחים הכף לקחת מהקערה, ירע לנו (עס זאל פאררדיסן) על זה שאין אנו אוכלים כראוי באתכפיא.

תהלים בדמעות קודם התפילה

מלמד מעיר נעוועל נכנס ליחידות לכ"ק אדמו"ר מהר"ש, והתלונן שבעת האוכל אין לו "אתכפיא", היינו שבעת שמגישים לו אוכל, הוא אוכל עד הכף האחרונה. וישאל כ"ק מהר"ש: ומה הם המאכלים שאתה אוכל? ויאמר המלמד שהוא אוכל "קרופניק" (היינו כעין דייסא).

ענה לו הרבי: אוכל מכאן והלאה כמו שאתה אוכל, אבל קודם התפלה תאמר בכל יום שלשה קאפיטלעך תהלים בדמעות, חוץ משבת קודש.

הם זקוקים לאתכפיא אבל אני רוצה

פעם הגיש הגבאי של הרבי מהוריי"צ כוס תה לרבי. כאשר חזר לאחר זמן, ראה כי כוס התה על מקומה עומדת.

שאל הגבאי: מדוע אין הרבי שותה את התה? השיב הרבי: ומה עם "אתכפיא"?

תמה הגבאי: הרבי זקוק ל"אתכפיא"? הרי כבר נעשה חכם, כבר נעשה מלך...

(הוא התכוון לנאמר בתניא (פרק טו): "הצדיק נקרא עבד ה', בשם התואר, כמו שם חכם או מלך, שכבר נעשה חכם או מלך, כך זה כבר עבד וגמר לגמרי עבודת המלחמה עם הרע, עד כי ויגרשהו וילך לו, ולבו חלל בקרבו").

השיבו הרבי: הם (החסידים) זקוקים לכך, ואני רוצה בכך.

לאחר הגעתו
של ר' איצה
לארה"ב
הזדעזע
מהמצב של
יהודי אמריקה
שם ובמכתב
לידידו כתב:
"שכל יום
אוכלים בשר
ממש רחמנא
ליצלן"

מתוך לשמה בא לשלא לשמה

פעם, בעת התוועדות עם הרבי הרש"ב, ישב אחד המסובים, שהתענג משמיעת דברי הרבי, ואכל תוך כדי כך, בהנאה מרובה, מן הדייסה שעמדה על השולחן. בכל מדינה ישנו מאכל מסויים, אהוב במיוחד; בליטא זהו ה"גריקנע קאשע" (דייסת כוסמת).

העיר הרבי: שכחתם שאתם אוכלים קאשע.

העונג השכלי גרם להנאה גופנית. אלא שהאוכל לא הרגיש בדבר, שכן לא היה עסוק באכילה אלא בענין ששמעו; ובכל זאת - הנפש הטבעית עשתה את שלה, והעבירה את ההנאה גם לאכילת הדייסה.

תתפלל עם החמאה והבייגל

ר' פרץ מאצקין סיפר, כי הכיר בעיר סימפרופול שבאוקראינה, חסיד של הצמח-צדק והרבי מהר"ש, שהתפלל באריכות מידי יום. פעם, נפל הלה בעת תפילתו, ושמם בית הכנסת הרימו. הוא הציע לו לטעום משהו, אך החסיד הסתפק בלגימת מים, והמשיך בתפילתו.

בתום התפילה, ליווהו השמש לביתו, וכשתמהה על כך רעייתו של החסיד, שח לה בעלה ממה שאירע. לבקשתה, מיהר אל הרופא, שציווהו לאכול לפני התפילה בייגל עם חמאה, נוסף לתה או הקפה ששתה. רעייתו הגישה לו מדי בוקר את המנה האמורה, אולם הוא הסתפק בשתייה בלבד.

באחד הימים, שח החסיד לאחד מידידיו, אודות הוראתו של הרופא, ונענה בהצעה, לנצל את נסיעתו הקרובה אל הרבי המהר"ש, כדי לשאול בעניין.

ואכן, כעבור כמה ימים, יצא לליובאוויטש, ובהיותו ביחידות, נצטווה: "מ'דארף פאלגען דעם דאקטאר" (יש לציית לרופא). תמה החסיד: "בייגל עם חמאה?!" ונענה: "וואס ארט אייך, אז דער בייגל מיט פוטער וועט מיטדאוונען?" (מה אכפת לכם, שהבייגל והחמאה יתפללו איתכם?)...

שאל הגבאי:
מדוע אין הרבי שותה את התה?
השיב הרבי: ומה עם "אתכפיא"?
תמה הגבאי:
הרבי זקוק ל"אתכפיא"?
הרי כבר נעשה חכם, כבר נעשה מלך...

לזרוק סיגריה לנפש הבהמית שישתוק

ר' ניסן שח רבות אודות משפיעיו, הרב יחזקאל פייגין והרב זלמן משה היצחקי. כך

לדוגמה, ציין, כי תמה באוזני ר' זלמן משה על עישונו - המהווה תאווה, ונענה: "יש להשליך משהו לכלב (הנפש הבהמית), כדי שישתוק".

אין אתכפיא באוכל של הישיבה

סיפר ר' אבא פליסקין: "בישיבת תומכי תמימים בחרקוב היה נוהג ר' ניסן נמנוב, שכאשר חילקו את מנות האוכל בארוחה והיו נותנים צלחת מרק עם שתי קציצות, הנה הוא בעבודתו לבוראו מצד אתכפיא היה לוקח רק מחצית, היינו חצי צלחת מרק וקציצה אחת, והיה עושה דבר זה בלי בליטות כלל ונוהר שלא ירגישו בזה, אבל איכשהו נתודע מזה למשפיע ר' יחזקאל פייגין, ופעם בהתוועדות הוכיחו בזה שאין זה ענין, כי בישיבה נותנים רק דברים הכרחיים ולא מותרות ובוודאי אין שייך אתכפיא";

אתכפיא בהנהגות שונות

"אתכפיא" של לומד תורה

ר' אייזיק מהומיל היה נוהג, לאחר לימוד כמה דפי גמרא, לחזור עליהם; ומרגלא בפומיה: מי שלומד כל היום מהו ה"אתכפיא" שלו? לחזור על לימודו...

כשאין חשק ללמוד אז, צריך להתיישב וללמוד

חסיד אחד התאונן לפני אדמו"ר ה"צמח צדק" ב"יחידות", שאין לו חשק ללמוד.

אמר לו ה"צמח צדק": אם כן הרי טוב, אז מתיישבים ולומדים.

אך מה אעשה אני, שאני כן רוצה...

היינו שכאשר אין חשק ללמוד, יש מקום לעבודת "אתכפיא", לכפות ולהכריח עצמו ללמוד. ואולם, כאשר יש רצון וחפץ ללמוד, אין הלימוד בדרך עבודה אלא בדרך תענוג.

ב"בייגל עם

חמאה?!"

ונענה: "וואס

ארט אייך, אז

דער בייגל מיט

פוטער וועט

מיטדאווען?"

(מה אכפת

לכם, שהבייגל

והחמאה יתפללו

איתכם?)

תענוג מוגזם לשבת במרפסת!

הרב גרינגלאס אירח פעם את הרב שמואל לוויטין בביתו, ופתח את דלת המרפסת, כדי להקל עליו מפני החום הכבד ששרר. הרב לוויטין התיישב סמוך למשקוף הדלת,

ונמנע מלצאת למרפסת. כמו כן, הניח את סרטוקו על כתפיו, ולא הסירו לחלוטין. לתמיהתו של המארח אודות אי יציאתו למרפסת, השיב הרב לוויטין כי זהו תענוג מוגזם!

תאוות קנית ספרים

מספר הרב ד.ק. בתחילת שנות הכ"פים ספרי מאמרים היו אוצר יקר ערך. ספרים מודפסים וכרוכים היו בבחינת הון עתק, פשוט לא היה ניתן להשיג ספרים כרוכים.

בעלי יוזמה ואמצעים היו מתקתקים מאמרים על גבי מאמרים, אולם לרוב הקהל לא היתה גישה ואפשרות לרכישת ספרים כרוכים. לי היה 'חולשה' לספרים, והייתי עושה מאמצים עילאיים לרכוש ספרים ככל האפשר.

ר' אברהם פאריז שהבחין בלהיטותי זו, אמר לי באחד הימים "א תאווה אויף ספרים, איז תאווה ווי אלע תאוות" [- תאווה לספרים - הינה תאוה ככל התאוות].

אופן האתכפיא בדורנו

אם אתה רוצה תפוחים תיקח דובדבנים

סיפר המזכיר הרב יהודה לייב גרונר: כשלמדתי בישיבה, ביקשנו מהחסיד הרב אברהם פריז שיתוועד עמנו. באותם ימים עסק אדמו"ר הריי"צ במאמריו בנושא 'אתכפיא' ו'אתהפכא'.

ר' אברהם התעכב אפוא על הנושא והסביר במילים פשוטות: כאשר אמא מגישה דובדבנים ותפוחים ואתה רוצה דובדבנים, בשביל ה'אתכפיא' קח דווקא תפוחים...

אולם לאחר 15 דקות, אם עדיין תרצה בדובדבנים, תוכל לאכול אותם. אבל עליך לדעת שלמחרת, אם יקרה שוב מקרה כזה, המתן 20 דקות עד שתיקח את הדובדבנים, ויום אחר כך תוסיף עוד חמש דקות, וכך הלאה...

אתה כולך מלא בתאוות עצמך

תמים אחד נכנס ליחידות ואמר שרוצה להתחתן, והרבי אמר לו: "אתה רוצה להתחתן, בזמן שאין לך את היסוד לחיים. עושים ממך צחוק, אפילו היצר הרע, ה"זקן וכסיל", גם הוא צוחק ממך, איך שאתה כל כך ממלא את תאוות עצמך.

יש לך ברירה להשאיר פה וללמוד ולקבל הדרכה מהנהגלה על כל היום, ובאם אינך רוצה, ארוז את החפצים ("זאלסטו פאקען די פעקלעך") וסע לארץ ישראל, ושם אתה יכול לישון. [בנוסח דומה - באידיש - נדפס בהוספות לשיחור"ק תשל"ד ח"ב].

פעם אתכפיא היום התקשרות

התבטא פעם החסיד הרב פרץ מוצ'קין: "פעם בליובאוויטש היה יותר "אתכפיא" מהיום. מאידך, כיום ה"התקשרות" היא יותר מפעם. פעם כשהרבי היה מצווה - בוודאי שהיו צריכים לציית, אך כשלא צייתו היו 'חוטפים', אך לא מעבר לכך; ואילו כיום גדולה כל כך ה"התקשרות" עד שלא שייך כלל שלא לציית".

וסיים ר' פרץ: "אילו היינו מחברים את שניהם יחד - את ה"אתכפיא" של פעם ואת ה"התקשרות" של היום - היינו בשמי רום..."

צריכים לאכול מה שמוכרח

בדרך כלל אינני מסכים לסדר ההנהגה שנוהגים כאן בעניני אכילה. צריכים לאכול מה שמוכרח, כדי שבכוח האכילה יוכלו ללמוד. גם במה שהיו מורגלים מקודם - צריכים למעט, לא את הכל מוכרחים. אך צריכים לאכול את מה שזקוקים לאכול.

(ספה"ש תש"ד עמ' סח)

לאכול בעדינות

באחד הפעמים כאשר נכנס המשפיע הר"ר מענדל פוטרפס ליחידות, אמר לו הרבי: צריכים ללמד את התמימים לאכול ב'עדינות'...

"לא לאכול" בוודאי אינו ענין

ר' ניסן נעמנוב שמע פעם ב"יחידות" מהרבי אודות אתכפיא (הדברים מדויקים לגבי עיקר תוכנם):

"בענין אתכפיא, הנה בזמנים אלו לא לאכול - הרי בודאי אינו ענין, ואיחור זמן הסעודה (תענית שעות) - יש לשקול כיצד ומה וכו'".

אפשרויות לאתכפיא

כמה עצות והדרכות שהיה ר' שלמה־חיים נותם בנוגע ל'אתכפיא' בדרך זו של 'מאחר סעודתו': (א) כשאתה אוכל מרק או תבשיל אחר, תמתין שניות אחדות לפני כל כף שאתה מכניס לפיך. (ב) אם מונחים על השולחן כמה מיני מאכלים ויש ביניהם מאכל מסוים שאתה מתאוה לו יותר ממאכלים אחרים, תאכל תחילה דווקא את המאכל שאינך מעוניין בו כל-כך. (ג) אפילו דחיית האכילה בדקות אחדות בלבד, נחשבת 'איחור סעודתו'.

**"קשה לו למעט
באכילה ושוקל
יותר מידי"**

מענה כ"ק אדר"ש מה"מ ליהודי
שכתב, שהרופאים אומרים
שהינו סובל מתוספת שומן ועליו
למעט באכילה ושתיה.

מוזכירו
כ"ק אדרמו"ר מנחם מענדל שני
ליובאוויץ
BI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitcher Rabbi
ARKWAY, BROOKLYN 13, N. Y.

ב"ה, אדר"ח אייר תשל"ט

שלום וברכה!

מועתק בזה מה שהואיל כ"ק אדרמו"ר שליט"א
לבקש למסור אליו טלפונית:

"לכתבו ע"ד שוקל יותר מדי ודאגתו עד"ז,
וגם ע"ז שקשה לו למעט באכילה ושתי',

- לדעהי: (1) מגזימים הרופאים בהערכתם
ההיזק שע"י דיקייס (תוס' משקל) של האדם,
(2) היסח הדעת - עכ"פ שלילת התבוננות תמידת
בזה -

תקל ההתאפקות מאכו"ש יתרים עכ"פ,

החזק מנוחה הנפש ובמילא גם ה"מעטאבאליזם"
ההאדם למעט בהשומן שיתר מהמירה,

ועוד וגם זה עיקר - שיעבוד השם בשמחה.

אזכיר עוה"פ עה"צ.

הענין טעם אצל יורה דעה
ועתה טעם אצל יורה דעה
היה ענין טעם אצל יורה דעה
היה ענין טעם אצל יורה דעה
היה ענין טעם אצל יורה דעה

היה ענין טעם אצל יורה דעה
היה ענין טעם אצל יורה דעה
היה ענין טעם אצל יורה דעה
היה ענין טעם אצל יורה דעה
היה ענין טעם אצל יורה דעה

היה ענין טעם אצל יורה דעה
היה ענין טעם אצל יורה דעה

• הוספה מיוחדת •

מטכסים עצה

תיאור ה"אסיפת חרום" בכפר חב"ד במוצאי שבת קודש שלאחר השיחה הידועה, אשר בה הוחלט לשגר שלושה שלוחים לפעול אצל הרבי לגאול את עם ישראל

ע. • 3

הרה"ח חיים לוי יצחק גינזבורג מספר על האסיפה מנקודת מבטו כאחד המשתתפים: "ספונטאנית, כתוצאה ממודעה אנונימית, ללא שום ארגון או איזו שהיא הכנה מוקדמת, נקהלו ובאו רבבות אנ"ש מכל קצות הארץ לבית הכנסת בית מנחם בכפר חב"ד במוצאי שבת קודש שאחרי השיחה.

בראש האסיפה ישבו הרבנים שליט"א - היו שם כמעט כל רבני אנ"ש מאה"ק - וביחד עם הקהל טיכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות. הרב דוד חנוין היה מראשי המדברים. הוא דיבר הרבה ברגש רב אודות האחריות המוטלת עלינו וההכרח לעשות ולפעול בזריזות וללא לאות ובלו שום הגבלות וחשבונות להביא את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

הרבנים ביקשו גם מכל המשתתפים הצעות ורעיונות מה וכיצד יש לעשות. ואז קם הרה"ח ר' שמואל פרומר שתפס את המיקרופון וזעק מקירות לבו: "הלא ראינו ויודעים אנו היטב עד כמה מחשיב הרבי שליט"א את פסקי דין הרבנים, ועד כמה הרבי מדגיש שפסקי ההלכה הללו חודרים בתוך העולם ומשנים את המציאות בהתאם לפסק ההלכה.

וגם בעניין זה עצמו ראינו עד כמה הרבי עצמו משתדל ודורש ותובע שרבנים יחתמו על פסק הדין שהגיע כבר זמן הגאולה והיא צריכה לבוא - אם כן הלא ברור שאחד הדברים החשובים ביותר כדי לפעול את התגלות הרבי כמלך המשיח הוא שיצא מכאן פסק דין בשם כל הרבנים הנמצאים כאן כי הרבי שליט"א הוא המלך המשיח והגיע הזמן שהוא צריך להתגלות לעיני כל כמלך המשיח ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה! פסק דין כזה וודאי שיפעל את פעולתו!"

ואז נעמד הרב חנוין ולקח בידו את המיקרופון. הקהל כולו קם על רגליו. את ההתרגשות שמילאה את האוויר היה אפשר ממש למשש. עד היום מהדהדות באוזני ובאוזני רבים קולו העמוק והמיוחד כשהוא רוטט, באימה ובריאה ברתת ובוזיע, וביחד עם זה בכל התוקף:

"בשם כל הרבנים הנמצאים כאן, הננו קובעים בפסק דין ברור כי הרבי שליט"א הוא הוא המלך המשיח, ומכיוון שכבר הגיע זמן הגאולה, הרי עליו להתגלות לעיני כל כמלך המשיח ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש."

את מה שהתחולל שם באותם רגעים אי אפשר לתאר במילים. ההתרגשות וההתלהבות

הגיעה לשיאים בלתי רגילים כלל. אנשים התחבקו והתנשקו. הרגישו שמהו אדיר קורה כאן.

ואז הוחלט לשלוח שלושה שלוחים - הרה"ח ר' זושא ריבקין, הרה"ח ר' טוביה פלס והרה"ח ר' דוד נחשון - שיזמינו את הרבי שליט"א בשליחות כל הקהל לבוא ולגאול את עם ישראל ואת העולם כולו בגאולה האמיתית והשלימה".

המכתב שכתב ר' זושא ריבקין ומסר לידי כ"ק אר"ש מה"מ בהגעתו לחצרות קדשנו:

בברך א"י, ה'תשס"א. שנת אילנות (פלאות).

כ"ק מלק המשיח שליט"א

הצדתי פה הטר שליט"א על כל ימיו מלא אהבה ורחמים
הרבנים וכל הציבורי הק' שנתספו בדיהב"כ, בית מנחם מכל
קצוות ארצה.

הרבנים דיברו צ"ב מה שהצאנו מינה השמות של מלק המשיח
ושלל מהם הוא מנחם זכך הכינוי כל הציבור למשיח מנחם שמו
אלו אנחנו יוצאים שז"כ הוא מלק המשיח.
וציבורי כזה שמעצמים עצמם ויוצאים בפיודל כל המצדדים,
בזכאי זקנה פני מלכתי המשיח.

וכיון שמצדק שליט"א צושה שלימות (ואצד"י) שיקוד ומפורסם
שימו הק' בנישאל זה מינו ש"ק, אלא כיון שהרני שליט"א מוכרח
למסור השלימות כמו שמסרו המשלטים, וזג ילתי זמנתי זמנתי צד
למסר שלימות שהטל אילן, ואני מקוה שהשלימות שהטל אילן,
יתקיים בפיודל אמטה מצלחה טפאים, ושנפכה צוד היום צדד
ב' אייר - אכתמה אביצדד להרצאות של מלק המשיח שליט"א.

ואני מבקש סליחה על המסירה איב זיב (ולא צ"י ממוצדים)
היות שאני שליט"א מצדדי, זכן הגאטתי זמנתי זכ"ק מלק המשיח
דיצדו הק'.

בשמך בין שייך יידין

התבטא פעם החסיד הרב פרץ
מוצ'קין: פעם בליובאוויטש היה
יותר "אתכפיא" מהיום. מאידך,
כיום ה"התקשרות" היא יותר
מפעם, "אילו היינו מחברים את
שניהם יחד את ה"אתכפיא" של
פעם וה"התקשרות"
של היום,
היינו בשמי רום"...

לזכות

הוד כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

.

לע"נ

הרה"ח ר' פנחס בן ר' אביגדור ע"ה
נלב"ע ב' אייר ה'תשע"ג

.

לע"נ

הרה"ח ר' משה נחום בן ר' מרדכי מענדל ע"ה
קדנר
נלב"ע אחש"פ כ"ב ניסן ה'תשע"א

לתרומות והקדשות

ארה"ק - 072.224.4200 | חו"ל - 770.893.9489